

Kedves barátom!

A múlt héten hazlátogattam szülőfalumba anyámhoz. Az öcsém, Miklós is vele él a birtokon.

Természetesen érkezésemkor megadták a nekem járó tiszteletet (még szép!). A cselédség sürgött-forgott, mindenki engem és vitézeimet szolgált ki.

Aztán megjött léhűtő öcsém. Rögtön vitába keveredtünk, majdnem összeverekedtünk, de anyám megvédett az örvöngőtől. Gondoltam, bosszút állok a pimaszságért, vitézeimet bátorítottam, bosszantsák bátran! Sikerült jól feldühíteni, tudom, ilyen a természete, szíreszóra ugrik! Akkor egy malomkövel úgy megdobta egyik vitézemet, hogy az a kivételes fiatalember azonnal meghalt. A gyilkos persze egyből menekült!

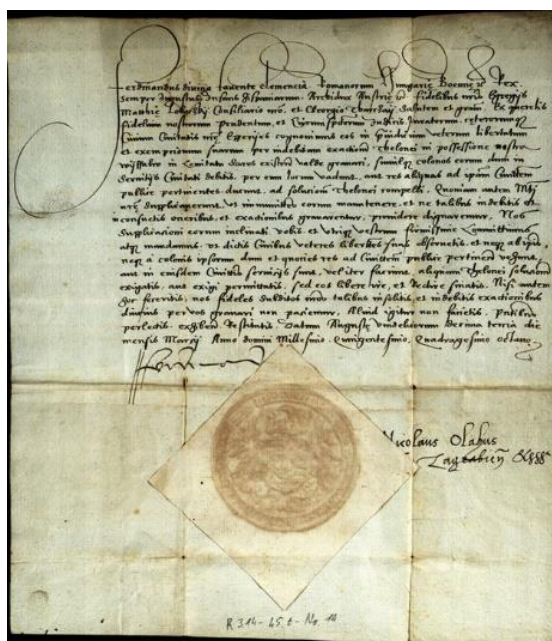
Képzeld, ezzel még nincs vége! Éjjel hazamerészkedett, szobámba lopódzott, és két farkastemetet tett az ágyamba, miközben aludtam. Tudtomra adta a gyalázatos: nálam járt, meg is ölhetett volna. De nem tette. A vérszagra a kutyák ugattak, az egész ház felébredt, de öcsém ismét el tudott menekülni.

Azóta semmit sem hallottam felőle, csak azt, hogy Budára készül. Gyorsan lóhátra pattantam, tudtam, meg kell előzőnm! Mindenáron megszerzem a vagyonzsét-ennek pénz, birtok? Ugyan!

Lajos királynak mindent elmondtam, szégyellem, hogy gyilkos a testvérem. Reménykedtem, hogy királyunk elfogatóparancsot ad ki ellene, s nekem adja örökrészét. Ám uralkodónk úgy rendelkezett, hogy akkor kaphatom meg a vagyont, ha legyőzöm a cseh vitézt! Nyilván te is tudod, hányan haltak meg kezétől! Uram, irgalmazz!

Hú és bizalmas barátom! Öszinte véleményedet kérem, mitévő legyek? Kiálljak a cseh bajnok ellen? Siess a válasszal, az életem a tét, a vagyonom, a jövőm!

Baráti üdvözlettel: György királyi vitéz

Zsolnai Kristóf 6.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola